

ДИВЉА КРУШКА

Расла је дивља крушка пред нашом кућом у дворишту. Отац је упитомио бригом: залијевао је, стављао гнојиво, подзиђивао па су јој због тога плодови били крупнији и сочнији него код дивљих врста о којима нико није бринуо. Њена крошња била је велика као дрвени кров наше куће. Она је давала више плодова него што смо ми, па и сусједи, могли да поједемо прије него што се многобројни, сочни плодови укваре. Сваког јутра отац је тихо одлазио под огромну крошњу и молио се. Држао је руке ослоњене на храпаво стабло.

„За љепоту твоју, Боже, и за крушку твоју, Боже, и за многобројне плодове довољне и за нас, и за птице, и за осове, и за мухе, и да иструну на земљи, Боже, и за снагу твоју којом љуљаш вјетром крушку, а крошња љуља нашу дрвену кућу, и за гране моћне на које слијећу птице, а дјеца праве љуљашке, и за прољећне чаршаве од бехара, и за јесење златно лишће што расипаш, Боже, хвала ти, Боже, од тога ми живимо!“

Крушку смо, када смо порасли, а оца мање питали, посјекли.

Заклањала нам је поглед према улици.

Сада крушке више нема.

Ни старих укућана више нема.

Отац је умро.

А Бог живи у пању, који преко јаких жила сваког прољећа избацује, ненадано, нове и нове младице, час овдје – час ондје.

* * *

Тврдим да је у природи све удешено ради размножавања.

Па да, то је лукавство сјемена, каже мој пријатељ и почиње да набраја:

Цвијет бојом мами.

Воће укусом.

Биљке мирисом.

Дрвеће обликом,

Дјевојка љепотом.

СЛИКАЊЕ

Чини се да се присуство сваке чавке на снијежној „скупштини“ овјерава изметом. Пуно је водњикавих, зеленкастих црвуљака-гованаца на птичјем саборном мјесту на утабаном снијегу.

Гледам из птичје перспективе бијели свијет. Снијежни покривач прекрива цио видик. Ведро небо се одсликава на снијегу па је он од тога плавичаст. Скидам кошуљу и истурам мршаве груди повјетарцу. Устајем и полунаг падам наузнак раширених руку на чисту снијежну површину, остављајући свој запис. Нека се зна да сам био ту! А затим се бришем вуненом капом. Зурим према планини Хајли. Навиру ми слике, слике, слике. Сјећам се приче о два рожајска чобанина, један православац, други муслиман, која су једном приликом с једног врха планине која је била наткапчена изнад њихових села, расправљали о свијету – дуњалуку. Читав живот провели су за овцама пентрајући се уз планину – низ планину, водећи искључиво бригу да им вуци не закољу овце, да им се овце добро напасу, да их на вријеме дотјерају на мужу и да послјије преспаване ноћи поново крену на свој свети чобански посао.

– Боже, колик је овај свијет – каже један.

– Хеј, велик. Па тамо је Пазар, па Тутин, па Пећ, па Беране, па Пештер – каже други, и врти као хеликоптер елису руку изнад своје главе да убодје мјесто које помиње.

– А, боже, да ли има још нешто иза тога?

ХАЈДЕ, ХАЈДЕ...

Средином фебруара на пијаци Зелени венац, на улазним степеницама стоји поред пет, шест расадних биљака-воћака један деда. Он зове народ, виче, али сасвим тихим, чак би се рекло немоћним гласом, тако да то викање, опомињање, пре личи на шапултање: „Хајде, хајде, вадите руке из џепова, буди се пролеће!“

ПОДСЕТНИК

Знам да је непристојно прислушкивати туђе разговоре, као и читати преко рамена туђе новине и друга писанија, али нисам могао да одолим а да не завири у подсетник старца који је стајао на пијаци у реду испред мене поред киоска с разном робом. На цедуљчету писало је:

Хлеб,
Млеко,
Јаја.